

Als ze maar hoog genoeg sprong, kon Maddy Harvey zien hoe het feest verderging zonder dat ook maar iemand in de gaten had dat ze weg was. Dat wil zeggen, ze zag het feest op een wazige, nogal abstracte manier – ze zag licht branden in het huis, ze zag de lampjes in de bomen in de tuin en ze zag de vage silhouetten van andere feestvierders die van kamer naar kamer zwierven of woest dansten op de klanken van Kylie Minogue (echt een meid voor alle leeftijdsgroepen).

Wedden dat dit Kylie nooit zou overkomen.

Het was een onontkoombare natuurwet dat soms, als je naar een feest ging, alles vlekkeloos verliep en je de grootste lol van je leven had. Vanzelfsprekend was de andere kant van de medaille dat het soms ook anders liep. Dat alles wat maar mis kon gaan, ook mis ging.

Zoals vanavond.

Maddy slaakte een zucht en dacht na over het lastige parket waarin ze zich bevond. Ze was boos op Bean, die enthousiast tegen haar benen was opgesprongen, juist op het moment dat ze haar linkercontactlens in wilde doen. Het hondje had haar volkomen verrast en de lens was van haar vingertop gevlogen en, zoals het een goede contactlens betaamt, spoorloos verdwenen. Mogelijk was hij in de wasbak gevallen en in de afvoerpijp gegleden. Of hij lag ergens op de badkamervloer. Misschien was Bean erop gaan staan, of had ze hem opgegeten. Het was niet voor het eerst dat een van deze kleine, doorzichtige stukjes plastic in rook was opgegaan.

Aangezien je aan één lens niets had, moest ze haar bril opzetten. Alleen om de paar kilometer van Ashcombe naar Bath te kunnen rijden, natuurlijk. Op het feest zou ze hem niet dragen. Nee, geen denken aan. Ze was veel te ijdel om met bril op een feest te verschijnen, zodat hij nu in het handschoenenkastje van de auto lag. Dat was haar eerste vergissing geweest. De tweede vergissing maakte ze omdat ze nodig moest plassen en ontdekte dat er een lange rij voor de wc stond. Ze was naar buiten geslopen om een discreet plekje te vinden voor een plas onder de blote hemel. En

aangezien zo'n plekje in de tuin niet te vinden was, was ze over een ruim anderhalve meter hoge muur geklommen, naar de tuin van de burens, waar ze onder een treurkers ongezien haar gang kon gaan.

Als ze niet zo ijdel was geweest om haar bril in de auto te laten, had ze de spijker waarlang een clematis omhoog moest klimmen wel gezien, en had ze niet zo'n enorme scheur in haar broek gekregen.

Vergissing nummer drie was dat ze via een afgezaagde boomstronk over de muur geklommen was, zonder zich af te vragen of de afstand tot de grond aan de andere kant misschien hoger was, en of daar ook een handige boomstronk stond om de terugweg te vergemakkelijken.

En ik ben niet eens dronken, dacht Maddy wanhopig. Voor hetzelfde geld zat ze hier de hele nacht vast.

Nooit eerder was ze zo blij geweest met het geluid van een deur die geopend werd. Maddy wist dat dit haar grote – oké, haar *enige* – kans was en begon als een dolle op en neer te springen en met haar armen te zwaaien om aandacht te trekken. Ze zag een vage gedaante, en ook al voelde ze zich volkomen belachelijk, toch riep ze naar hem: 'Hallo daar, hoort u mij?'

Hij zag er lang uit. En lang, dat was goed, want lang was precies wat ze nodig had. Of anders een circusdwerg met een ladder.

Binnen enkele seconden was de gedaante het gazon overgestoken en keek hij haar over de muur aan.

'Ben jij een inbreker?'

Het was aardedonker, dus Maddy kon niet zien hoe hij eruitzag, maar zijn stem klonk prettig. En ze kon het zich niet echt veroorloven kieskeurig te zijn.

'Als ik een inbreker was, had ik wel een zak bij me,' zei ze. 'En had ik een gestreepte trui aan en een boevenmasker op.'

'Sorry, dat had ik zelf ook wel kunnen zien.' Hij klonk of hij moest lachen. 'Ben je dan verdwaald of zo?'

'Ik zit vast. Ik ben over de muur gesprongen,' legde Maddy uit, 'en nu kan ik niet meer terug. De enige manier om deze tuin uit te komen is door het huis, en het licht is uit, dus óf de bewoners slapen óf ze zijn niet thuis. Als ze slapen, wil ik ze niet wakker maken.'

'En je wilt ze natuurlijk ook niet uitleggen wat je in hun tuin doet,' zei de man die ze als haar enig mogelijke redder in nood zag. 'Ik vraag het puur uit nieuwsgierigheid, maar wat deed je daar eigenlijk?'

O jee.

‘Een echte heer zou zoiets niet vragen.’

‘Dwing hem dan maar eens je over die muur heen te helpen,’ zei hij op luchtige toon, waarna hij aanstalten maakte om weg te lopen.

Maddy slaakte een gefrustreerde kreet en siste: ‘Alsjeblieft, laat me hier niet achter, *kom terug*.’

Dit keer hoorde ze hem hardop lachen. Hij kwam terug en gebaarde dat ze een eindje van de muur af moest gaan staan. Voor ze het wist was hij er moeiteloos overheen gesprongen.

Nu hij zo dichtbij stond was het Maddy, ondanks haar bijziendheid en de duisternis, duidelijk dat hij alles behalve lelijk was. Hij had donker haar, donkere ogen en krachtige kaken, en toen hij lachte zag ze witte tanden oplichten. Ze stond op het punt gered te worden – zo hoopte ze althans – door een nogal aantrekkelijke man. Wazig weliswaar, maar wel aantrekkelijk.

‘Goed. Ga maar voor me staan.’ Hij wees haar wat hij bedoelde.

‘Nee, met je gezicht naar de muur. Dan til ik je op.’

‘Eh... ik heb mijn broek gescheurd toen ik naar beneden sprong. Aan een spijker.’ Maddy hield haar hand voor het grote gat in de achterkant van haar broek. Als hij haar optilde, had hij het vlak voor zijn neus, evenals haar feloranje slipje.

‘Maak je niet ongerust,’ zei hij lachend, ‘ik hou mijn ogen dicht.’ Ze moest het toegeven: hij maakte wel indruk. Het ene moment stond ze nog met beide benen op de grond en voor ze het wist sloten zijn handen zich om haar heupen en vloog ze de lucht in. Ze leken Torville en Dean wel. Met uitgestrekte armen greep Maddy de bovenkant van de muur. Ze trok een knie op en voor ze het wist zat ze er bovenop. De manier waarop ze haar andere been over de muur sloeg, zich een stukje liet zakken en vervolgens aan de andere kant op de grond liet vallen, verdiende geen schoonheidsprijs.

Maar wat was ze opgelucht.

Soepeltjes klom haar redder ook weer over de muur. Zijn voeten landden met een zachte plof in het gras.

‘Ik ben gered door Superman,’ zei Maddy. ‘Hartelijk dank.’

‘Geen probleem.’ Hij klonk geamuseerd. ‘Leuke broek, trouwens.’

‘Ik heb m’n dag niet.’ Maddy draaide zich om en bekeek met een sip gezicht de scheur in haar witte broek. ‘Ik moet naar huis. Hij is volkomen geruïneerd.’

‘Je kunt niet zomaar weghollen. Ik heb je net gered. Kom, daar is een tuinbank. We kunnen best even buiten blijven zitten.’

Ze ging zitten. Hij droeg een lichtgrijs overhemd met opgerolde mouwen en een zwarte broek die opging in de duistere achtergrond. Ze ademde in en rook zeep en een vleugje aftershave, Hugo Boss misschien. Wie weet, misschien zou het toch niet zo’n rampzalige avond worden. Opgevrolijkt vroeg Maddy: ‘En jij, Superman, wat had jij in de tuin te zoeken?’

‘Ik probeerde een jaloerse echtgenoot te ontwijken.’

‘O ja? Als hij zo jaloers is, waarom ben je dan met hem getrouwd?’

Hij lachte. ‘Zijn vrouw zat voortdurend achter me aan. Ik moedigde haar niet aan, maar ze is behoorlijk aangeschoten. Haar man raakte geïrriteerd, dus week ik uit naar de keuken. Ik keek naar buiten en zag een bos blond haar als een pingpongbal op en neer wippen aan de andere kant van de tuinmuur. Ik was nieuwsgierig en kwam poolshoogte nemen.’

‘Gelukkig maar.’ Maddy huiverde, de kille avondlucht drong door haar dunne paarse topje. ‘Ik zou daar niet echt lekker geslapen hebben.’ Plotseling drong het tot haar door dat ze haar redder, voorzover ze zich kon herinneren, niet op het feest gezien had. ‘Was je hier al lang?’

‘Op het feest, bedoel je? Een minuut of twintig. Of bedoel je hier in Bath?’ Zijn ogen fonkelden. ‘Als je dat bedoelt, kan ik je vertellen dat ik hier ben opgegroeid, maar dat ik jaren geleden ben weggegaan. Ik ben nu net een paar maanden terug en leid een pbureau. Callaghan and Fox.’

‘Echt waar? Dat ken ik.’ Maddy veerde op en zei: ‘Jullie zitten op de bovenste verdieping van Claremont House. Ik bezorg broodjes bij de accountants op de eerste etage.’

Hij keek haar schuin aan. ‘Broodjes? Lekkere?’

‘Lekkere? Ze zijn fantastisch. We verkopen zachte broodjes, bagels, baguettes, bakjes met rijst, pasta en salades, zelfgebakken cakes, wat je maar wilt.’ Maddy rook haar kans en zei op onschuldige toon: ‘En het personeel is aardig. Iedereen vindt ons de besten.’

‘Is dat zo? En zijn jullie betrouwbaar?’

‘Als we niet betrouwbaar waren, zouden de mensen niet zeggen dat we de besten waren. Bij wie halen jullie je broodjes?’ vroeg Maddy, ook al wist ze dat al.

‘Bij Blunkett’s, in Armitage Street.’ Haar redder trok een onte-

vreden gezicht. 'Ze zijn niet slecht, maar soms komen ze pas als laatsten bij ons en zijn alle lekkere dingen al uitverkocht.'

'Dat is zeker erg vervelend. We maken alles vers op bestelling. Een van onze klanten is zwanger en we brengen haar baguettes met kip, banaan, bosuitjes en Marmite. Ik heb nu al medelijden met de baby.' Maddy huiverde, want opnieuw ging er een windvlaag door merg en been. Het was weliswaar juni, maar dit was wel Engeland, waar iedereen met een beetje verstand in zijn kop allang binnen zat.

'Je hebt het koud,' merkte hij op. 'Je zou mijn jasje wel mogen lenen, als ik er eentje aan had. Maar kijk, dit heb ik wel voor je.' Hij trok zijn portefeuille uit zijn achterzak te voorschijn en haalde daar een visitekaartje uit.

'Daar word ik niet warm van.'

'Kom maandagmorgen even bij ons langs. Misschien is de tijd rijp voor verandering.'

Joepie. Het had gewerkt. Maddy stopte het visitekaartje in haar zak. Ze was blij met de gunstige wending die deze avond genomen had. Niet alleen had ze kennis gemaakt met een man die haar heel leuk leek, maar mogelijk had ze er ook nog een nieuwe klant bij gekregen.

'Uitstekend.' Ze stond op en voelde de kou langs haar billen strijken toen de winkelhaak in haar broek openviel. 'Schikt het rond elf uur? Ben je er dan?'

'Dan ben ik er. Vraag bij de receptie maar naar...'

'Laat maar.' Maddy tikte met haar hand op de zak waarin ze zijn visitekaartje bewaarde en grijnsde. 'Ik vraag wel naar Superman.'

Kate ging terug naar huis. Terug naar Engeland, terug naar Ashcombe. Niet omdat ze dat zo graag wilde, maar omdat ze geen keus had. In New York was ze niet meer op haar plaats. Chique hotels aan Park Avenue hadden geen behoefte aan een receptiöniste met littekens op haar gezicht. Iemand met haar uiterlijk paste niet bij de ambiance. Ze riep antipathie op. Natuurlijk had ze een enorme rel kunnen schoppen en met een rechtszaak kunnen dreigen, maar daar had ze de energie niet voor kunnen opbrengen. Ze had er trouwens schoon genoeg van om als een freak te worden behandeld. Telkens als ze de straat op ging, stonden er weer een miljoen New Yorkers klaar om naar haar te wijzen en te staren. Na een tijdje raakte je er echt depressief van.

Kate wendde zich af van het raam in haar etage in East Village, en ving een glimp van zichzelf op in de ovale spiegel die aan de muur ertegenover hing. Zelfs nu nog, bijna een jaar later, kon een onverwachte confrontatie met zichzelf – dat kan ik toch niet zijn! O mijn god, ik ben het *wel* – haar hevig doen schrikken.

Er viel niet aan te ontkomen: ze was nu officieel lelijk. Iedereen in Ashcombe zou haar uitlachen. Niet recht in haar gezicht, misschien, maar achter haar rug om wel. Daar maakte ze zich geen illusies over. Het was niet prettig om het te moeten toegeven, maar als er iemand was die haar verdiende loon moest krijgen, was zij het wel.

‘Lukt het met inpakken?’ Mimi, haar huisgenote die ze haast nooit zag, stak haar hoofd om de hoek van de slaapkamerdeur. Mimi was zo weinig thuis dat het een wonder was dat Kate haar nog herkende.

‘Het gaat langzaam.’ Kate raapte een roze spijkerbroek van Calvin Klein op en legde die lusteloos in een van de koffers die open op haar bed lagen.

‘We gaan een filmpje pakken. Als je zin hebt, kun je mee.’ Mimi liet het soort overdreven lachje zien dat betekende: Ik zeg dit nu wel, maar ik meen er geen bal van.

‘Nee, dank je. Ik kan dit maar beter afmaken.’ Kate vroeg zich af wat voor gezicht Mimi getrokken zou hebben als ze had gezegd: ‘Ja, graag. Lijkt me leuk!’

‘Oké, prettige dag dan nog,’ zong Mimi, waarna ze snel verdween voor Kate van gedachten kon veranderen.

De voordeur werd dichtgeslagen en Kate zakte neer op de rand van het grote tweepersoonsbed. Boos veegde ze een traan weg. Ze was blij dat ze uit New York wegging, dus wat kon het haar eigenlijk schelen?

Helaas wist ze het antwoord op die vraag al: teruggaan naar Ashcombe was ongetwijfeld nog erger.

2

Stadsmensen die Ashcombe bezochten zouden het plaatsje waarschijnlijk een dorp noemen, maar officieel was het een stadje, een beeldschone toeristentrekpleister, idyllisch gelegen in een dal

in de Cotswolds. Iedereen hier kende elkaar en nieuwelingen werden van oudsher gewantrouwd. De ongeschreven regel luidde, dat als je hier minder dan vijftig jaar woonde, je een met tegenzin gedoogde buitenstaander was. Daarna kon je, als je heel veel geluk had, geaccepteerd worden als een volwaardig lid van de gemeenschap.

Op een of andere manier waren die regels niet van toepassing geweest toen Juliet Price vijf jaar geleden van Londen hierheen verhuisde en een delicatessenwinkel opende, de Peach Tree.

‘Ik snap niet hoe je het voor elkaar krijgt,’ zei Maddy toen de hoogbejaarde Cyrus Sharp in zijn rubberlaarzen de winkel uitgeschuifeld was, met in zijn boodschappentas zijn dagelijkse *pain au chocolat* en een walnotenbrood. ‘Je had hem in de pub tekeer moeten horen gaan toen hij vijf jaar geleden hoorde dat de oude ijzerwinkel een delicatessenzaak zou worden. Stomme yuppies met hun aanstellerige buitenlandse eten... straks stinkt de hele stad naar kruiden en knoflook... wat is er mis met pastei met rundvlees en niertjes en een blik doperwtten... En moet je hem nou zien, hij is een van je beste klanten! En hij heeft ook nog een oogje op je.’ Maddy grijnsde. ‘Echt waar, je hebt hem om je vinger gewonden.’ ‘Het is een lieverd.’ Lachend pakte Juliet de bezem om de opgedroogde modder – althans, ze hoopte dat het modder was – op te vegen die van Cyrus’ laarzen was gevallen. ‘Als hij vijftig jaar jonger was geweest, had ik het wel met hem aangedurfd. Nou ja, als er tenminste niet zo’n boerenluchtje om hem heen hing.’

Maddy verbaasde zich altijd weer over het feit dat Juliet er op mysterieuze wijze in geslaagd was om moeiteloos en binnen slechts enkele maanden een geaccepteerd lid van de plaatselijke gemeenschap te worden. Misschien had het te maken met haar stralende donkere ogen, haar glanzende zwarte haar en haar prachtige, ouderwetse zandloperfiguur. Misschien ook lag het aan haar warme fluwelen stem en haar aangeboren medeleven met andere mensen, maar wat het ook was, het werkte in ieder geval goed. Juliet was vriendelijk, erg discreet en iedereen was gek op haar. Ze was als alleenstaande moeder in Ashcombe neergestreken met haar tweejarige zoontje Tiff, die van zijn moeder een innemende lach en – waarschijnlijk – van zijn afwezige vader zijn blonde haren geërfd had. Tiff – eigenlijk heette hij Christopher – was nu een heerlijk onstuimig joch van zeven en de grote vriend van Maddy’s nichtje Sophie. Ze waren nagenoeg even oud en onafscheidelijk.

‘Maar kijk eens naar jezelf,’ zei Juliet toen Maddy met vier koelboxen uit de keuken te voorschijn kwam. ‘Helemaal opgedirkt op een maandagochtend, met oogschaduw en mascara. Ik ben onder de indruk.’

‘O jee, ik heb het toch niet overdreven?’ Maddy trok een gezicht. Meestal deed ze niet zoveel aan haar uiterlijk als ze ging bezorgen. ‘Het is toch niet opzichtig, hoop ik?’

‘Ben je gek? De vaste klanten zullen zich afvragen waaraan ze dit verdiend hebben. Meer niet.’ Juliet trok speels een wenkbrauw op. ‘Ik ben zelf trouwens ook best nieuwsgierig.’

‘Ik probeer nieuwe klanten binnen te halen.’ Maddy zette de koelboxen neer.

‘Nou schat, dat zal dan wel lukken.’

‘Klanten voor broodjes, mevrouw de wijsneus. Ik heb zaterdagavond iemand ontmoet op een feestje. Als ik het slim aanpak, hebben we straks een nieuwe klant. Hij werkt bij Callaghan and Fox. Tot nu toe zaten ze bij Blunkett’s.’ Maddy klonk zonder het te willen nogal zelfvoldaan. Het weglukken van klanten bij de concurrent was altijd spannend. Vooral als die concurrent Blunkett’s heette.

‘En is dit misschien heel toevallig een nogal aantrekkelijke nieuwe klant?’

‘Nou, ik had mijn lenzen niet in, maar ik geloof van wel.’ Maddy grinnikte en pakte de koelboxen weer op, terwijl een paar toeristen de winkel binnenkwamen. ‘Als ik hem weer zie, zal ik het zeker weten.’

Juliet zei met lachende ogen: ‘Vergeet niet terug te komen.’

Een van de mooiste eigenschappen van zevenjarigen, zo had Maddy ontdekt, was dat als je iets kwijt was, ze het voor vijftig pence voor je terugvonden. Voor vijftig pence kon je heel wat snoep kopen. Het gevolg was dat ze net zo lang bleven doorzoeken tot ze succes hadden. Zondagmorgen hadden Tiff en Sophie de badkamer doorzocht met de grondigheid van een paar forensisch pathologen. Uiteindelijk ontdekten ze dat de zuurstofdoorlatende contactlens was blijven kleven aan een zakje wattenschijfjes.

Toen Sophie de lens plechtig aan Maddy overhandigde, had ze gezegd: ‘Volgens mij verdienen we daar allebei wel een pond voor.’

Terwijl ze in haar portemonnee grabbelde, zei Maddy hoofdschuddend: ‘Je bent echt een kind van je vader.’

Sophie keek haar aan alsof ze van lotje getikt was. ‘Natuurlijk ben ik mijn vaders kind. Anders was hij mijn vader niet.’

Maar goed, het was die twee pond natuurlijk dubbel en dwars waard geweest. Haar lenzen waren weer waar ze thuishoorden, namelijk in haar ogen, en de vermaledijde bril was weer verbannen naar het nachtkastje. Haar arme oude bril. Zo erg was hij toch niet? Zeker niet zo erg dat hij walging en verachting verdiende. Eventjes slechts, onderweg naar Bath, had Maddy bijna medelijden met haar bril. Maar echt medelijden kon ze niet opbrengen. Haar aversie tegen haar bril zat diep, heel diep. Ze had een hartgrondige hekel aan het ding. Ze was haar hele schooltijd uitgescholden voor jampot – erg origineel was het niet, maar wel effectief – en dus kon ze moeilijk anders. Alleen al de gedachte aan haar eerste ziekenfondsbrilletje, een afzichtelijk roze geval, was genoeg om haar oude minderwaardigheidsgevoel weer boven te brengen. Dan was ze weer negen, niet alleen bijziend maar ook nog eens vreselijk saai, het typische lelijke eendje met stom haar, scheve tanden, bleke wimpers en spillebenen. Niet leuk om naar te kijken, kortom. Niet voor niets had iedereen haar bijna twaalf jaar lang gepest.

In ieder geval had ze er een sterk karakter aan overgehouden. En gelukkig zag ze er nu beter uit.

Het verkeer in Bath liep vast, zoals iedere ochtend. Met de motor in z'n vrij inspecteerde Maddy haar uiterlijk in de achteruitkijkspiegel. Ze wilde zeker weten dat er geen restjes cornflakes tussen haar tanden zaten (tanden die inmiddels recht stonden, nadat ze drie jaar lang een grote beugel had gedragen – haar andere bijnaam was beugelbekkie. Ja, op school was ze echt een lekker stuk geweest.)

Ze haalde haar hand door haar kapsel – het was blond, in laagjes geknipt en zag er goed uit als ze het een beetje warrig maakte – en probeerde haar lachje uit in de spiegel, het soort lachje dat ze zou gebruiken voor... eh, dingies. Superman. Ze was zo stom geweest haar witte broek op zondagmorgen meteen in de vuilnisbak te gooien en had er niet meer aan gedacht dat zijn visitekaartje in haar achterzak zat. Ach, dat gaf niets. Ze zou snel genoeg achter zijn naam komen.

Ze oefende haar lachje nog eens en overtuigde zich ervan dat ze er goed uitzag (lang leve wimperverf). Haar lippen waren gestift en haar neus was niet gaan glimmen van de warmte. Ze droeg een turkooizen topje, een roze minirokje en groen met roze ge-

streepte sandalen – ze zag er verzorgder uit dan in haar gebruikelijke T-shirt en spijkerbroek, maar de medewerkers van Callaghan and Fox konden niet weten dat dat alleen was om indruk te maken op hun knappe baas – ze hoopte tenminste dat hij knap was. Hé, het rijdt weer. We zijn er bijna.

Het kantoor bevond zich op de bovenste verdieping van Claremont House. Maddy parkeerde op een bezoekersplek, leverde haar dagelijkse bestelling af bij de accountants op de eerste etage en nam vervolgens de trap naar boven. Door een glazen deur zag ze een mollig meisje achter een gestroomlijnde geel met witte balie zitten tikken. Maddy's koelbox bonkte tegen de deur en het meisje keek op. Maddy wrong zichzelf naar binnen en zei: 'Hallo, ik ben van de Peach Tree en mij is gevraagd...'

'Fijn dat je er bent!' Het meisje stopte met typen en sprong op. 'We hadden al gehoord dat je zou komen. We zijn er dolblij mee. Iedereen heeft schoon genoeg van dat gehannes van Blunkett's, maar na een tijdje raak je aan vieze broodjes gewend, nietwaar? Als ze af en toe iets hebben wat je echt lekker vindt, is dat gewoon een extraatje... O, kijk eens,' zo kwebbelde ze verder, terwijl Maddy de inhoud van haar koelbox tentoon begon te spreiden. Ze zette de witte en blauwe bordjes op een rijtje en haalde met vaardige vingers het plastic folie eraf. Een paar tellen later hadden ze gezelschap gekregen van een stuk of vijf andere medewerkers, die zich met hongerige blikken verlustigden aan de gratis broodjes. Maar Superman vertoonde zich niet.

'Is, eh... jullie baas er?'

'In zijn kantoor. Aan de telefoon met een klant. Hij komt zo. Is dat gerookte zalm?' Het leek of de receptioniste ieder moment kon gaan kwijlen. 'En wat zit daarop? Iets met kip?'

'Kip in dragonmayonaise. Hier is een lijst met de andere dingen die we hebben, en dit zijn de prijzen.' Maddy's hart begon te bonzen toen ze ergens, ze kon niet zien waar, een kantoordeur open en dicht hoorde gaan. Plotseling beseftte ze dat ze haar redder wel heel erg graag wilde ontmoeten, en ze bad in stilte dat ze niet zou blozen.

'Dat werd tijd,' riep de mollige receptioniste toen ze de voetstappen in de gang hoorde. Ze keek achterom en zei geforceerd vrolijk: 'Lunchtijd! Als we nog langer hadden moeten wachten, waren we zonder jou begonnen.'

Maddy keek op en zag dat hij haar toelachte. Ze kreeg een droge

mond en haar oren begonnen te suizen. Dat was toch niet mogelijk. Dat kon toch niet?

'Hallo,' zei Kerr McKinnon toen hij bij het groepje kwam staan. Hij had blijkbaar geen idee wie ze was, behalve dan dat hij haar zaterdagavond over een hoge muur heen had getild. Dat was eigenlijk ook niet zo vreemd, als je alle feiten op een rijtje zette. Zijn haar was vroeger dan wel veel langer geweest en hij was iets dikker geworden, maar verder was hij weinig veranderd. Zij, daarentegen, was wel veranderd, veel meer dan hij.

O mijn god, dit was afschuwelijk, *afschuwelijk*...

'Kerr, vertel jij Blunkett's het slechte nieuws maar.' Een van de andere meisjes nam gulzig een hap van een broodje met tonijn en pepertjes. 'Ze hoeven niet meer te komen. Ze zijn ontslagen. Josh, varken dat je bent, niet allebei de garnalenbroodjes nemen!'

'Zo te zien heb je er nieuwe klanten bij,' zei Kerr McKinnon knipogend tegen Maddy. Hij wendde zich tot de receptioniste en zei: 'Zie je wel? Je moet niet zeggen dat ik nooit iets voor jou doe.'

Kerr McKinnon.

'Pardon.' Maddy zette abrupt een stap achteruit. Ze was zo erg in de war dat ze nauwelijks wat kon zeggen. Met onbeholpen stappen liep ze weg van de receptie.

'Gaat het wel goed met je?' Met een bezorgde blik legde Kerr McKinnon zijn hand op haar arm. Maddy trok haar arm los, knikte en vroeg zich af of ze flauw zou vallen, hetgeen volkomen *belachelijk* zou zijn.

Ze moest nodig naar buiten, verliet het kantoor en holde half struikelend de trap af. Haar auto stond in de zon en leek wel een oven. Maddy zat zijdelings achter het stuur met haar benen naar buiten en haar hoofd in haar handen. De ergste schok was niet dat ze Kerr McKinnon weer zag. Als ze hem tegen het lijf was gelopen in een drukke straat in Bath, bijvoorbeeld, zou haar instinctieve reactie veel minder gecompliceerd zijn geweest: nadat ze hem herkend had zou ze onmiddellijk minachting gevoeld hebben. Of haat. Misschien ook woede, gevolgd door verachting. En enkele momenten later zou het voorbij zijn geweest. Ze zou bijvoorbeeld niet op hem afgehold zijn om hem aan te vallen. Als hij haar had aangekeken, zou ze hem een dodelijke blik hebben toegeworpen en doorgelopen zijn.

Maar dit was een totaal andere situatie. En het schokkendste

was nog dat ze wist dat ze Kerr McKinnon na hun ontmoeting en gesprek op zaterdagavond zo graag weer had willen zien.

Maddy kreunde wanhopig. Ze had hem echt aardig gevonden, en hij haar blijkbaar ook. Er was een vonk overgeslagen, de mysterieuze werking van de wederzijdse aantrekkingskracht. Ze had de hele zondag aan hem moeten denken, in de hoop dat hij net zo leuk was als ze dacht en had zich, ironisch genoeg, afgevraagd hoe hij heette. Als Marcella de stofzuigerzak niet in de vuilnisbak geleegd had, boven op de witte broek die ze had weggegooid, zou ze zijn visitekaartje wel uit haar broekzak hebben gevist. Dan had ze het geweten.

Maar zou ze hier vandaag dan naartoe zijn gegaan, naar het kantoor van Kerr McKinnon, om indruk op hem te maken met haar zorgvuldig bereide broodjes?

Natuurlijk niet. Nooit van haar leven.

En ze had ook nog haar koelbox boven laten staan.

‘Hé, gaat het een beetje?’

Maddy schrok. Met haar handen voor haar gezicht had ze hem niet uit het gebouw zien komen. Kerr McKinnon hurkte voor haar neer, bood haar een flesje koud water aan en zei: ‘Zielenpiet, je ziet er vreselijk uit. Je trok boven zo bleek weg dat ik dacht dat je flauw zou vallen. Hier, neem een slok water.’ Hij haalde de dop van de fles. ‘Heb je nog steeds het gevoel dat je flauw gaat vallen?’

Maddy kromp ineen toen hij zijn hand op haar voorhoofd legde, net als Marcella vroeger deed als ze zei dat ze niet naar school kon omdat ze niet lekker was.

‘Warm,’ luidde zijn conclusie. ‘In die auto zal het er niet beter op worden. Luister, laat je hoofd tussen je knieën hangen. Als je je weer sterk genoeg voelt, gaan we terug naar mijn kantoor. Of ik draag je, als je wilt.’ Hij lachte even. ‘Ik wist niet dat ik zo veel indruk op vrouwen maakte.’

Hij was aardig, stelde haar gerust en liet merken dat het niet erg was. Maar Maddy kon niet teruglachen. Ze haalde een paar keer diep adem en zei: ‘Ik val niet flauw.’

‘Nou, dat is mooi.’ Hij wachtte even en zei toen: ‘Het is echt leuk je weer te zien. Ik begon me af te vragen wat ik zou doen als je niet kwam opdagen.’

Hij was nog knapper dan ze zich zaterdagavond had voorgesteld. Hij had de mooiste wimpers die Maddy ooit gezien had. En zijn ogen... Zelfs George Clooney zou er jaloers op zijn. En het ergste

was dat hij zo aardig was, dat hij zich zo bezorgd toonde over haar en het risico dat ze over zijn schoenen kotste op de koop toenam.

‘Trouwens, ze vinden het eten heerlijk,’ ging Kerr verder. ‘Het ziet er dus naar uit dat we elkaar nog heel vaak zullen zien.’ Hij wachtte even. ‘Je zou wel iets blijer mogen kijken.’

Het was echt afschuwelijk. Het was onmogelijk, dat moest ze hem vertellen.

‘Het spijt me, maar ik denk niet dat het doorgaat.’ Maddy begon nu echt misselijk te worden. Waarom was hij toch zo aardig?

‘Ik snap het niet.’ Terwijl hij sprak, moedigde hij haar aan nog wat van dat ijskoude water te drinken.

‘Je weet niet eens hoe ik heet,’ zei Maddy hulpeloos.

‘Is dat nou zo’n probleem? Wat denk je ervan – en dit verzin ik spontaan – wat denk je ervan als ik je dat gewoon vraag?’

Hij dacht dat hij grappig was, dat ze zich belachelijk aanstelde om niets.

‘Ik ben Maddy. Maddy Harvey.’

Ze zag hoe haar woorden tot hem doordrongen, hoe het kwartje viel. Pas toen veranderde zijn gezichtsuitdrukking.

‘Shit. Echt waar?’ Een fractie van een seconde zag ze twijfel in zijn ogen.

Maddy kon het hem niet kwalijk nemen. Ze knikte en rilde hevig, ondanks de warmte.

‘Maddy Harvey? Maar... je bent...’

Heel eventjes had Maddy het verraderlijke gevoel dat ze spijt had dat ze haar naam genoemd had. Alles was nu verpest.

‘Ik weet het.’ Het was ongelooflijk, maar ze had medelijden met hem. ‘Ik zie er anders uit dan vroeger. Ik ben veranderd.’

Het vliegveld JFK. Miljoenen mensen, maar niemand om afscheid van haar te nemen. Kate droeg haar beige hoed met slappe rand in de ijdele hoop dat die de aandacht zou afleiden van haar gezicht. Toen ze drie jaar geleden op Heathrow een cappuccino was gaan drinken, had een Australische archeoloog van 1 meter 80 geprobeerd haar te versieren. Hij had zelfs een tweede kop koffie voor haar gehaald.

Nu probeerde niemand haar te versieren, zelfs die bejaarde toiletbeheerder niet. Het verbaasde Kate niets. Ze betaalde haar koffie zelf en dacht aan haar moeder, die haar met de auto van Heathrow zou ophalen.

Er zou in ieder geval iemand blij zijn haar te zien.

En het is allemaal mijn eigen schuld, dacht Kate, terwijl ze afwezig door de *New York Times* bladerde. Ik heb het alleen aan mijzelf te danken. Ze keek even naar een foto van Brad Pitt, gemaakt toen hij aankwam bij de première van zijn nieuwste film. Ooit had ze ervan gedroomd een beroemde filmster te ontmoeten, iemand met wie de hele wereld dweept. Ze zouden elkaar bij toeval ontmoeten, bijvoorbeeld in de rij voor de kassa van een supermarkt of zo en geheel spontaan in gesprek raken. Diep onder de indruk van haar schoonheid en innemende persoonlijkheid zou de beroemde filmster als een blok voor haar vallen – ja, het zou een tweede *Notting Hill* worden, inclusief een duizelingwekkend script van Richard Curtis.

Ze sloeg haar benen over elkaar en sloeg de bladzijde met Brad Pitt om. Ze nam niet langer de moeite over dat soort dingen te fantaseren.

3

Jake Harvey had een toeschouwer, maar hij liet niet merken dat hij dat wist. Dat vonden potentiële klanten prettig. Hij werkte gewoon door, terwijl zij bleven staan en toekeken. Na enkele minuten zou hij zich omdraaien en ze een lachje toewerpen, of misschien zelfs begroeten, om zich vervolgens weer te concentreren op zijn werk. Het was een subtiele, niet opdringerige verkooptechniek die Jake geen windeieren legde. Hij hield van zijn werk en dat was te zien. Vroeg of laat konden zijn klanten hun nieuwsgierigheid toch niet bedwingen. Hij gaf hun de kans de eerste stap te zetten. Meestal traptten ze in zijn ontspannen houding, waaruit bleek dat het hem niets kon schelen of ze bleven of niet. En zo niet, dan maakte hij zich daar ook niet erg druk over. Dan waren het toeristen, die impulsieve aankopen deden en net zo lief weer uit Ashcombe vertrokken met een paar ansichtkaarten of een potje zelfgemaakte jam van de Peach Tree. Je kunt niet altijd winnen.

Aan de andere kant, bij dit soort werk kon je nooit weten of ze – of hun familieleden – op een dag weer terug zouden komen.

Jake legde zijn lijmpistool neer, ging rechtop staan en strekte zijn

armen. Met ontbloot bovenlijf en alleen een erg verbleekte spijkerbroek aan zag hij er goed uit, dat wist hij wel. Omdat hij veel in de buitenlucht werkte was zijn huid zo donker als sterke thee, en als hij zich uitrekte kon je zijn rugspieren onder zijn huid zien golven. Eindelijk draaide hij zich om en zag dat het meisje dat stond te wachten bijna zeker niets zou kopen: het was een Scandinavische rugzaktoerist. Dat ze Scandinavisch was zag hij aan haar blonde haar, de kakikleurige korte broek, de stoere wandelschoenen en de witte sokken.

Eigenlijk was ze niet eens erg knap, maar toch lachte Jake haar toe. Het maakte hem niet uit.

‘Hallo.’

‘Hallo. Fascinerend wat je daar doet. Zoiets heb ik nog nooit gezien.’ Ze sprak vloeiend Engels. ‘Is die doods-kist door iemand besteld?’

Jake knikte en liet zijn hand over het deksel glijden. Die was hemelsblauw gelakt en bezaaid met glazen sierstenen die Jake er met zijn lijmpistool had opgeplakt. De gekleurde steentjes glansden als kerstlichtjes in de zon. ‘Jazeker. Deze is bestemd voor een zeventigjarige Engelse dame op Cyprus.’

Het meisje trok een serieus en meelevend gezicht. ‘Is ze dood?’

‘Helemaal niet. Ze is nog heel kwiek.’ Jake grinnikte en nam een slok cola uit het blikje dat naast hem stond. ‘Ze wil hem voorlopig als salontafel gebruiken. Ze zei dat als ze de pijp uitging, haar lichaam weliswaar oud en gerimpeld was, maar dat haar kist in ieder geval fantastisch zou zijn.’

‘Wat een prachtig idee.’ Geboeid gluurde het meisje langs hem heen naar zijn in schaduwen gehulde werkplaats. ‘Ik vind het geweldig. Maar als je klanten eerst overlijden, hoe doe je...’

‘Dan werk ik gewoon harder,’ zei Jake vrolijk. ‘Het is fifty-fifty. Soms kiezen ze liever zelf het ontwerp voor hun kist uit. Andere keren nemen de nabestaanden na het overlijden contact met me op en kiezen we samen iets uit. Zolang hun wensen niet te buitennissig zijn, kan ik hem binnen een dag af hebben en met een pakketdienst opsturen. De kisten worden van karton gemaakt, dus ze zijn helemaal niet zo zwaar. En een stuk goedkoper. Een met de hand beschilderde kist kost ongeveer net zoveel als een gewoon, onbeschilderd houten exemplaar. Kijk maar even rond als je wilt,’ ging hij verder, met een armgebaar naar de werkplaats. De achtermuur hing vol foto’s. ‘Dat zijn eerdere projecten van me. En op de tafel in de hoek ligt een map met standaardontwerpen.’

Jake nam een pauze, volgde het meisje de werkplaats in en zette de waterkoker aan om thee te zetten. Ze bekeek foto's waarop een wel erg buitenissige doods-kist was te zien. Hij was bekleed met glimmend paars fluweel, afgezet met goud en beschilderd met witte koningslelies.

'Lili DeLisle, de rockzangeres. Dat was haar kist,' zei Jake. 'Haar man bestelde deze kist bij me nadat ze was omgekomen bij dat vliegtuigongeluk. Op de foto is het niet te zien, maar de tekst van haar liedje *Take Me* is langs die gouden bies gegraveerd. Dat leverde me veel nieuw werk op,' zei hij vrolijk. 'Iedereen wilde weten hoe ze aan die kist gekomen waren. De meeldraden op die lelies zijn echte diamanten.'

'En je krijgt ook brieven van tevreden klanten,' riep het meisje uit, terwijl ze verder liep.

'Nou, misschien niet van de klanten zelf. Maar na de begrafenis krijg ik regelmatig een brief van de nabestaanden waarin ze schrijven hoeveel waarde ze eraan hechtten.'

'Deze vind ik leuk.' Het meisje tikte op een foto met daarop een kist die slechts versierd was met witte wolkjes tegen een azuurblauwe hemel. Boven de wolkjes zweefde een zilverkleurige vogel.

'Dat is een van mijn succesnummers. Trek in een kop thee?'

'Nou, graag. Maar ik sta niet op het punt te overlijden, dus een kist zal ik niet nodig hebben, zoals je misschien gehoopt had.'

'Wees daar maar niet te zeker van,' zei Jake. 'Je weet nooit wat ik in die thee van je stop.'

Ze gingen gezellig buiten zitten, waar ze babbelden over de bezienswaardigheden van Bath die Trude die ochtend had bezocht. 'Heel mooi,' zei ze, waarbij ze ernstig knikte, 'maar wat een mensen. Het zou veel leuker zijn als er niet zo veel toeristen waren.'

Jake moest moeite doen om niet in lachen uit te barsten. 'Soms zijn het er wel een beetje veel, ja.'

'Weet je, mijn oma is erg oud. Misschien zou zij wel een kist van jou willen hebben. Heb je misschien een folder, zodat ik haar kan laten zien wat je doet?'

'Jazeker. Sterker nog,' zei Jake, terwijl hij een brochure en een rol koekjes uit de werkplaats haalde, 'mijn internetadres staat er ook in vermeld. Zo haal ik mijn meeste klanten binnen.'

Trude borg de brochure zorgvuldig weg in een van de zijvakken van haar rugzak.

‘Ik vind dat je leuk werk doet, heel leuk. Maar hoe ben je erin terechtgekomen? Hoe ben je erop gekomen dit te gaan doen? O, dank je.’ Licht blozend nam ze een biscuitje uit de rol, waarbij de kruimels over haar shorts rolden.

‘Mijn zusje is overleden toen ik veertien was,’ zei Jake. Trude keek hem geschrokken aan, maar kon niets zeggen omdat ze haar mond vol koek had.

‘Het geeft niet, hoor,’ zei Jake. ‘Ik krijg die vraag heel vaak. Maar goed, April was zestien en mijn vader dacht dat ze het niet fijn zou vinden om in een gewone, saaie kist te worden begraven. Hij maakte er zelf een, van echt hout, die hij lichtroze schilderde, want dat was Aprils lievelingskleur. Daarna zetten we er allemaal onze handafdruk op en daar schilderde mijn vader weer allemaal veldbloemen en vlinders omheen. April zou het prachtig gevonden hebben.’ Hij glimlachte. ‘En dat was het dus. Zo is het allemaal begonnen. Ik wist meteen dat ik hier mijn brood mee wilde verdienen. Ik ging op mijn zestiende van school en richtte mijn bedrijfje op. En nu, bijna tien jaar later, doe ik dit werk nog steeds.’

‘In dit kleine dorpje.’

‘Ja, maar het is wel mijn kleine dorpje.’ Hij zag Marcella en Sophie door Gypsy Lane naar zijn werkplaats lopen. Jake zwaaide en lachte. ‘Ik heb mijn hele leven in Ashcombe gewoond.’

Even later holde Sophie door het laatste stukje van Gypsy Lane om zich in zijn armen te storten. Het was alsof hij een overenthousiaste, superbeweeglijke puppy opving. Jake tolde het meisje in de rondte, gaf haar een zoen op haar keurig gevlochten haar en zei: ‘Ik word hier te oud voor. Wat hebben jullie uitgevoerd?’

‘We hebben kettinkjes gemaakt van madeliefjes.’ Trots liet Sophie hem het verfromfaaide bloemenkettinkje zien dat ze in haar linkerhand hield, voor ze het om zijn nek hing. ‘Deze is voor jou, pappie.’

‘Straks denkt iedereen nog dat ik een meisje ben,’ zei Jake.

‘Nietes, want je hebt stoppeltjes op je kin.’ Met een liefdevol gebaar streek het kind met een smoezelige vinger langs zijn gezicht. ‘En we hebben straks een verrassing voor je. Om zes uur, in de achtertuin. Je moet wel een overhemd aandoen.’

‘Wat voor verrassing?’

‘Tiff en ik gaan trouwen.’

‘Echt waar?’ Jake keek verbaasd naar Marcella, die tegen de muur leunde en een sigaret had opgestoken. ‘Mam, wist jij dat?’

Marcella haalde haar schouders op alsof ze wilde zeggen: ‘Wat kun je eraan doen.’ Ze zei: ‘Schat, ik heb nog zo geprobeerd het ze uit hun hoofd te praten en een paar jaar te wachten. Maar luisteren, ho maar. Je weet hoe de jeugd van tegenwoordig is.’

‘Goed.’ Jake zette zijn dochter op de grond. ‘Als je maar niet denkt dat je een huwelijkscadeau krijgt, want ik heb geen tijd gehad om naar de winkel te gaan.’

Stralend zei Sophie: ‘Dat geeft niet. Een cheque is ook goed.’

Achter Sophie stond Trude met een verwarde uitdrukking op haar gezicht. Het was duidelijk dat ze probeerde te begrijpen hoe dit gezinnetje in elkaar zat. Jake moest er in zichzelf om lachen, want die verwarring kwam wel vaker voor, en dat vond hij altijd erg grappig. Hij wist precies wat Trude nu dacht.

‘Kom mee, liefje. We moeten aan de slag om je klaar te maken.’ Marcella stak haar hand uit. ‘Iedere bruid hoort in bad te gaan voor ze trouwt.’

‘O nee, oma, *waarom* nou?’ Sophie trok een vies gezicht. ‘Ik ben zaterdag nog in bad geweest.’

‘Niemand wil trouwen met een meisje dat modder op haar knieën heeft.’

‘Tiff vindt het vast niet erg. Hij wil ook nooit in bad.’ Sophie sloeg haar donkere ogen ten hemel, gaf de strijd op en liep naar Marcella. ‘Goed. Papa, niet vergeten hè? Zes uur.’

Jake schudde zijn hoofd in gespeelde wanhoop, terwijl Marcella en Sophie terugliepen naar Snow Cottage.

‘Hoe oud is ze?’ vroeg Trude.

‘Zeven.’

‘Dan was je nog erg jong toen je vader werd.’

‘Zeventien.’

‘Het is een mooi meisje. Je zult wel trots zijn.’ Trude aarzelde, zoals hij wel verwacht had. ‘En die vrouw die bij haar was? Je noemde haar mam. Maar ze is zeker je schoonmoeder?’

‘Nee, ze is mijn moeder,’ zei Jake bijna terloops.

Trude snapte er nu helemaal niets meer van en zei: ‘Neem me niet kwalijk dat ik het vraag, ik wil niet vrijpostig zijn, maar je dochter is... eh, zwart.’

‘Goed opgemerkt,’ zei Jake grijnzend.

‘En je moeder is ook...’

‘Zwart,’ zei Jake behulpzaam.

Trude fronste haar wenkbrauwen nu als een echte inspecteur Morse, met een weifelende blik op Jakes door de zon gebleekte

blonde haar, zijn groene ogen en de blonde stoppels op zijn kin. 'Sorry hoor, maar jij bent niet... eh...'
'Het geeft niet,' zei Jake, terwijl hij haar bemoedigend toeknikte. 'Je mag het best zeggen. Ik ben niet zwart.'
'Precies,' riep Trude opgelucht uit. 'Maar ik snap het niet. Hoe kan het dan dat jij blank bent?'

4

Robert Harvey was kapot van verdriet toen zijn jonge vrouw Annabel aan lymfeklierkanker overleed. Hij bleef in diepe rouw achter met drie kleine kinderen en kon zich niet voorstellen dat hij ooit weer een levenspartner zou vinden. Twee jaar later ontmoette hij Marcella Darby in een lunchroom in Keynsham, waar ze in de bediening werkte, en vroeg zich al gauw af waaraan hij deze tweede kans op geluk verdiend had. Marcella was tweeëntwintig, brutaal, speels en hartstochtelijk. Robert, die dacht dat er ergens een addertje onder het gras moest zitten, probeerde, zonder enige kans van slagen, zijn ware gevoelens verborgen te houden. Maar al gauw werd duidelijk dat er van een addertje geen sprake was. Na enkele weken wist hij zeker dat hij de ware gevonden had.

Robert kon zijn geluk nauwelijks geloven en nam Marcella mee naar Ashcombe om zijn kinderen te ontmoeten. April was toen zes, Maddy vijf en Jake vier. Het was riskant, maar een kennismaking was onvermijdelijk. Marcella reageerde niet geschrokken toen hij vertelde dat hij kinderen had. Ze had juist laten merken dat ze gek op kinderen was, maar dat ze zoiets zei betekende niet dat ze het ook echt meende. De kans bestond dat de kennismaking op een ramp zou uitlopen.

Dat was niet gebeurd. Tussen Marcella en Roberts kinderen had het meteen geklikt. Het was ontroerend om te zien hoezeer ze aan elkaar gehecht waren geraakt. Marcella vond het een heerlijk drietal en liet dat zo duidelijk merken dat de kinderen haar ook meteen geweldig vonden. Veertien dagen na die eerste kennismaking vroegen Maddy en Jake aan hun vader waarom Marcella niet bij hun woonde. Het weekend daarop trok ze bij hen in, en nog geen maand later werd ze door alledrie de kinderen

met 'mama' aangesproken. Drie maanden later waren ze getrouwd.

Marcella's verhuizing naar Ashcombe had nogal wat stof doen opwaaien. Sommige oudere dorpsbewoners wonden zich er flink over op, want ze hadden nog nooit een zwart iemand in het echt gezien. Maar de meeste dorpelingen, die hadden meegeleefd met de tragische gebeurtenissen in het verleden en blij waren dat Robert weer kon lachen, ontvingen Marcella hartelijk. En Marcella wist met haar enthousiasme, spontaniteit en betoverende glimlach de twijfelaars ook al snel voor zich te winnen, inclusief de bejaarde boeren die dachten dat ze hasj zou roken in de pub en Ashcombe in een poel des verderfs zou veranderen, en inclusief de roddelaars die fluisterden dat ze Robert Harvey alleen om zijn geld getrouwd had.

Niet dat hij geld had, maar zo ging dat nou eenmaal met dorpsroddels: als je om slechte bedoelingen verlegen zit, verzijn je ze gewoon.

Maar na het jaarlijkse zomerfeest, waarop April tot koningin werd uitgeroepen, twijfelde niemand er nog aan dat Marcella echt van haar nieuwe gezin hield. Niemand was trotser dan Marcella, die zich wekenlang uit de naad had gewerkt om de eigenhandig genaaide roze barbiejurk met lovertjes te versieren. April, die spastisch was en nog nooit iets gewonnen had, wilde per se zelf een toespraakje houden toen ze gekroond werd. En ook al sprak ze haperend, Marcella had met gelukstranen in haar ogen voor haar staan klappen.

Acht jaar later gebeurde er iets onvoorstelbaars. Op een zonnige zaterdagmiddag in mei sloeg het noodlot opnieuw toe. April verliet de cottage om via Gypsy Lane naar een vriendinnetje te lopen. Een auto raakte van de weg toen hij veel te snel een bocht nam, en reed de stoep op. April werd vijftien meter door de lucht geslingerd. De lijkschouwer vertelde later tijdens het gerechtelijk onderzoek dat ze waarschijnlijk al dood was toen ze de grond raakte.

Robert en Marcella waren ontroostbaar. Tijdens het proces werd hen nog meer leed aangedaan toen gesuggereerd werd dat Aprils handicap een rol zou hebben gespeeld bij het ongeluk: dat ze midden op de weg had gelopen toen de auto de bocht om kwam. 'April liep *nooit* midden op straat,' had Marcella woedend uitgeroepen. 'Ze bleef altijd op de stoep. Hoe durven ze dat te zeggen, alleen om dat akelige ettertje vrij te pleiten?'